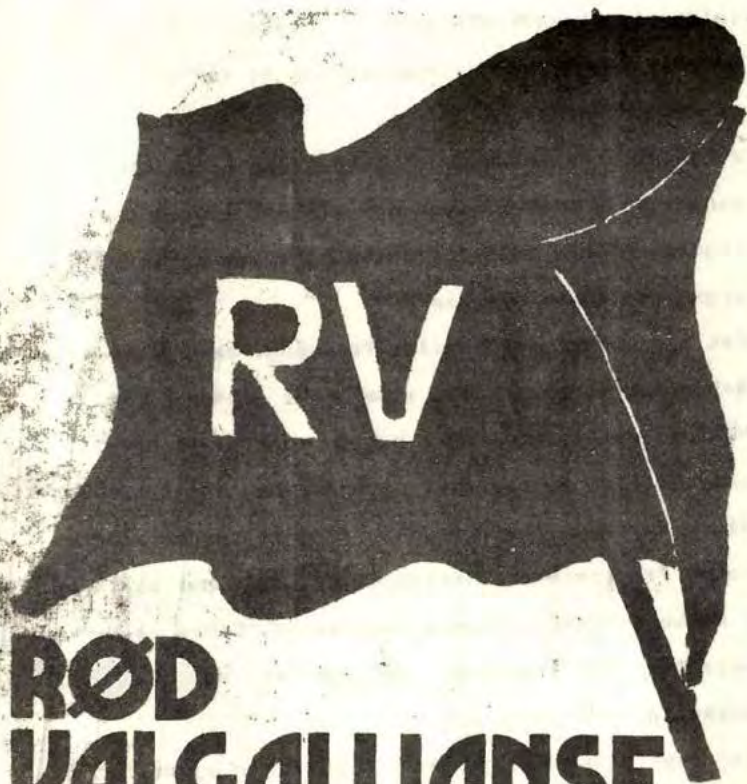

SOLRENNING

**AUGUST
1979**

**RØD
VALGALLIANSE**

av AKP(m-l) og uavhengige sosialister

Leder:

Kaderkonferansen i juni - ei oppsummering

Sjøl om konferansen tok opp både KK-kampanja og valgkampen, gikk hoveddiskusjonen på stoda i fylkespartiet.

Tråden fra kaderkonferansen i november ble tatt opp: Hvordan kan vi styrke demokratiet og sentralismen i organisasjonen?

Hvordan kan vi nedkjempe en stil med kortsiktige kampanjer og i stedet legge opp til mer langsiktig planlegging ut fra lokale forhold og styrking av grunnorganisasjonens slagkraft?

Det ble oppsummert en viss framgang, men likevel sto det klart at en god del avdelinger jobber tungt.

Nettopp det at skeivheta m.h.t. sentral og lokal prioritering av oppgaver og kader har stått klarere siden november-konferansen, har gjort denne våren nokså frustrerende. Særlig KK-kampanja har stilt oss i en kontinuerlig kampanjesituasjon. Denne vil ikke vere over før 1.oktober. Det har vært og er lite ønskelig, men nødvendig.

Kaderkonferansen diskuterte hva vi kan gjøre for å endre situasjonen for grunnorganisasjonene etter 1.oktober, og det ble vedtatt et 9-punksprogram som legger opp til en korrigeringsplan. Men konferansen slo også fast at vi må stå på til 1.oktober, slik at vi vinner mandater i Bergen og Odda og sikrer KK, og ikke har to nye nederlag på nakken når vi skal løfte hodet og se framover.

www.akp.no (2024)

STODA I FYLKESPARTIET

Det var stor enighet om den vurderinga av svakhetene i fylkespartiet som ble gjort i lederen i forrige Solrenning:

" Det er et faktum at for mye arbeidskraft er trukket vekk fra grunnorganisasjonene. Det er videre et faktum at vi fortsatt har byråkratiske feil som gjør at avdelingene har for lite slagkraft, for lite massearbeid ut fra sitt massegrunnlag. Det er også et faktum at vi trenger mer armslag og mer langsiktig plan for å styrke avdelingenes mulighet for å bli fortrupp i lokalt massearbeid, lokal massebevegelse og lokalt frontarbeid. Dette lokale arbeidet må gå hånd i hånd med kommunistisk propaganda og agitasjon, arbeid med å styrke partiet med verving, studiesirkler og KK-arbeid".

Dette er bare et kort utdrag, og i stedet for å gjenta synspunktene i lederen mer utførlig har, vil jeg oppfordre kameratene til å lese den igjen. Diskusjonene på konferansen fulgte de samme linjene, og de ble utdypet og konkretisert. Den samme lederen tok opp kritikken fra "faglig avdeling", i samme nummer av Solrenning ga Ge fra "faglig avdeling" sitt syn på Stoda i fylkespartiet (og hele partiet). Han malte stoda i partiet i svarte farger og konkluderte med at "AKP står i fare for å skifte farge og bli et moderne revisjonistisk parti". Kaderkonferansen var helt uenig med Ge. Sjel om deltakerne diskuterte stoda på en skarp, kritisk og konkret måte, ble Ge's analyse avvist:

"Innlegget fra Ge i "faglig avdeling" peker til en

vise grad på felle tendenser og reelle problemer i fylkespartiet. Men konferansen avviser Gs vurdering av stoda, at HAKP står i fare for å skifte farge og bli et moderne revisjonistisk parti".

Denne forskjellen ei vurderingen av stoda gjør at konferansen går mot å ta de allmenne og flertydige punktene til G som utgangspunkt for vurderinga av stoda i fylkespartiet. Punktene gir et alt for svart-hvitt bilde til å vere noe fruktbart utgangspunkt for diskusjon. En slik metode utvikler ikke den konkrete diskusjonen om korrigeringen."

Dette ble vedtatt mot en stemme. En almen vurdering gikk på at Gs analyse var svartmaling og subjektivisme. En mer nøktern, men litt omtrentlig oppsummering ut fra gruppediskusjonene, viste at 25% av avdelingene jobber framskredent m.h.t. resultater, sjølstendig driv og massebasis, 60% jobber middels og 15% har store problemer og trenger en god del veiledning og styrking for å komme videre.

Oppsummeringen viste at der er en god del problemer: Skeiv prioritering, mangel på politisk og ideologisk kamp, defeatisme osv. Men der var også mye positivt, f. maiarbeid i motvind med bra resultater, eksempler på lokal sjølstendighet med utvikling av en ny lokal massebasis, osv.

Vi kan jo lure på hva G vet om dette, det positive og det negative -. Men viktigere er det at vi frir oss fra tvangstrøyn av sentralt pålagte kampanjer, at vi tar feil og problemer på alvor, og tar konsekvensen av de i planer og prioritering.

Konferansen la opp til dette med et 9-punktsprogram

for korrigerings etter 1. oktober:

NI PUNKTER FOR HVORDAN VI ØNSKER Å STYRKE FYLKESPARTIET:

1. Vi må prioritere slik at grunnorganisasjonene får virkelig armslag til lokalt massearbeid: Faglig, bolig, i første omgang, men også antifimperialistisk, kvinne, ungdom, kultur, osv.
2. Vi må føre kader og arbeidskraft tilbake til avdelingene, samtidig som vi styrker metoder og planlegging.
3. Vi må styrke skoleringa/studiene: Styre-studier, opplegg for frivillige studiemøter/helgekurs, Opplysningsutvalget må i gang.
4. Vi må styrke den ideologiske kampen og metoden med kritikk og sjølkritikk. Dette er nødvendig for at mer spillerom, mer sjølstendighet for grunnorganisasjonene skal slå ut i bedre og mere massearbeid og lokale resultater.
5. Vi må styrke det politiske og sosiale miljøet i og rundt avdelingene: Avdelingen må bli noe annet og mere enn møter som diskuterer oppgaver. Mer politikk og diskusjon ut fra lokale behov og interesser på møtene, og mer sosialt samvær og kameratskap utenom møtene.
6. Vi må bekjempe "den onde vinden". Langsiktige oppgaver rettet inn på massene lokalt, mer dagskamp og mer bevisst oppfølging og aktivisering av de nære massene. Studiesirkler og vervearbeid er viktig, organisering og aktiv deltaking i masseorganisasjonene likeså. Dette er en kamp mot "den onde vinden" på to forskjellige nivåer.
7. Vi må løse kampanje-oppgaver (som 1.mai og RV) i hovedsak ut fra lokale forhold og lokale saker.
8. Vi må løse propagandaarbeidet, i hovedsak KK, slik at det blir etpluss for det lokale arbeidet og er

en jevn og høyt utholdelig belastning.

9. Ledelsen: Punktene 1-8 går også på ledelsen. De stiller krav til DS sin ledelse framover og peker samtidig på feil som DS (og SK) har ansvar for. Punktene 1-8 er almenne programformuleringer som forplikter DS og som er retningsgivende når avdelingene og DS skal konkretisere punktene og legge opp en 2-årsplan for hver avdeling.

Det kan innvendes at dette er alment, og at liknende ting har vært sagt før. Men som pkt. 9 sier - dette stiller krav til DS framover. Punktene 1-8 er almenne program-formuleringer som forplikter DS og som er retningsgivende når avdelingene og DS skal konkretisere punktene og legge opp en 2-årsplan for hver avdeling.

ETTER 1.OKTOBER.

Fram til 1.oktober skal vi sloss for KK og RV-mandat. Etter 1.oktober vil alle avdelinger få et pusterom til 1.november. Dvs. en måned med null sentrale møter/opplegg. Dvs. tid til å tenke på spesielle lokale problemer og tid til å legge langsiktige planer ut fra lokale muligheter og behov. DS vil bruke oktober og november til å stille på møte i alle avdelingene med sikte på å diskutere en 2-årsplan, med stor vekt på lokale behov. Kader-prioritering, konkrete problemer lokalt osv, må vi ta opp.

Dette vil være et opplagg for å kunne konkretisere og virkeliggjøre 9-punktsprogrammet. Noen avdelinger vil trolig ha hjelp for å løse problemer i begynnelsen av oktober. Andre vil ikke ha nok tid som lokal plan-

leggingemåned, og diskutere med DS i begynnelsen av november.

Dette er opp til avdelingene og kameratene.

- STA PÅ I VALGKAMPEN OG KK-KAMPANJA, KAMERATER!
- LA OSS SLÅ ET VIRKELIG SLAG FOR Å GI GRUNNORGANISASJONENE MER ARMSLAG OG SLAGKRAFT!

For DS/AU

D [REDACTED]

"...VIRKELIG ARMSLAG TIL LOKALT MASSEARBEID.."

TARIFFOPPGJØRET

Et nøkkelspørsmål foran tariffoppgjøret vil bli regjeringas propaganda om at lønnstoppen sikrer arbeidsplassene. Sysselsettinga i industrien gikk ned med 14.000 siste året. I mars viste den offisielle statistikken 32.000 arbeidsledige. Pluss vi på med 40% slik at den norske statistikken samsvarer med den OECD bruker. Pluss dette er det 15.000 på omskoleringskurs. Til sammen utgjør dette 3.2% av arbeidsstyrken. Når vi veit at regjeringa planlegger 10.000 til på kurs og andre arbeidsmarkedstiltak er vi i over 4%. Dette er sannheten om at "lønnstoppen sikrer arbeidsplassene". Forøvrig referer jeg til grundigere dokumentasjon i artikler i Klassekampen.

DEN TAKTISKE SITUASJONEN

Lønnstoppen har ført til at situasjonen innad i fagbevegelsen på mange måter er gunstig. Mange lokale pæmpes er kommet i opposisjon til regjeringa. Mange Samorganisasjoner viste dette 1. mai ved å arrangere anti-regjeringstog. Mange har godtatt lønnstoppen på grunnlag av at den avsluttes 1/1-1980. MEN, på den andre sida er krisen reell og gjør at det ikke er mulig å oppnå store økonomiske resultater over hele fjæla. Derfor er det generelle kravet; nei til senke kjøpekraft og kompensasjon for tap under lønnstoppen. Samtidig går enkelte bransjer godt, store deler av den elektrisitetstilførselsindustrien, Kværner m.fl. På enkelte plasser og enkelte bransjer er det derfor mulig å stille høyere krav. Dette bør utnyttes på disse plassene, sjølv om det ikke kommer til å prege hele oppgjøret.

OM DEN GENERELLE TARIFFBEVEGELSEN

Jeg vil her henvise til ekstraflak til Klassekampen onsdag 13/6. Utgangspunktet er to initiativ; fra klubben ved Dyno Industrier i Kongsvinger og Orkla/Saga i Braskereidsfoss og fra de kjemiske bedriftene i Odde, med disse hovedpunktene:

- + Frie forbundsvise oppgjør uten statlige rammer
- + For reell oppheving av lønnstoppen
- + Fortsatt rett til lokale forhandlinger
- + Reell lønnsøkning og kraftig heving for de lavtlønte

Det er bra om vi i flest mulig klubber og foreninger tar opp tråden fra disse initiativene. MEN det kan ikke erstatte lokalt initiativ. Vi må ta utgangspunkt i forholda på vår arbeidsplass. Spesielt vil jeg slå fast at vi må ta utgangspunkt i den overenskomsten som gjelder for vårt forbund og på vår plass. Uten utgangspunkt i lokale krav og kamper vil vi aldri få sving på den landsomfattende bevegelsen.

LAVTLØNNSPROBLEMET

Dette er en kjempesak ved dette oppgjøret. LO-ledelsen legger stor vekt på dette. Skyter på de såkalte høytlønte og krever "samling i bønn", dvs. alle ned på de lavtlønte sitt nivå. Redskapet LO-ledelsen vil bruke er lavtlønnsfondet.

Til det siste må vi si som Øksfjord-arbeiderne (KK 22.5): Løkkemat for å få fagbevegelsen til å godta kombioppgjør i 1980. Vårt svar til folk må være: a) Forklar realiteten i hva fondet kan gjøre for de lavtlønte, b) Forklare at hovedsaken for de lavtlønna er å stille konkrete krav slik at levestandarder kommer i sentrum, og ikke "formen" for løsning på problemet, c) Regjeringen må gjerne ta fra de rikeste og overføre til de lavtlønte, men det får staten og kapitalistene løse seg i mellom.

Til slutt er det lurt å knytte krava til det klubben på Orkla og Dyno krever: Lavtlønnstillegg som gir minst den gjennomsnittlige timefortjeneste i industrien.

HVILKEN PRIORITET HAR TARIFFOPPGJØRET ?

Både arbeidet med velget og Klassekampen prioriteres før tariffoppgjøret. Men de fleste fristene for å fremme krav går ut i september, derfor må vi gjøre noe på tross av

denne prioriteten. ALLE som er valgt til tillitsmenn må jobbe med å stille krav til tariffoppgjøret. Vi må fremme krav i ALLE klubber og foreninger hvor vi jobber. Dette skjer best gjennom undersøkelser blandt folk i bedriften og i NÆRT samarbeid med ALLE som ønsker å stille bra krav ved tariffoppgjøret.

Faglig:

For å røyke ut reven må vi først finne hiet

Kva er dei viktigaste hindra for vidare framgang i det faglege arbeidet vårt?

"Kamerat i FU" spør om s y n d i k a l i s m e n er på frammarsj etter å ha vist til noen feil og manglar i partiet sitt fagforeningsarbeid (Solr./mai).

V i t r e n g e i n l i n e k a m p i partiet på det faglege arbeidet og dette innlegget er eit forsøk på å fere vidare den diskusjonen "Kamerat i FU" starta. Eg skriv dette etter ein fraksjonsdiskusjon i ei stor fagforening i byen. Innlegget er meint å vere i samsvar med denne diskusjonen, men er ikkje gjennomlese av fraksjonen.

Vi kan dele problema i arbeidet vårt i to delar:

1) Problemet med å få kommunistane og fagforeningskameratane til å gå på fagforeningsmøta.

2) Dei politiske linene våre, korleis vi kjører dei ut i foreninga, kva for taktikk vi nyttar for å oppnå målsettingane.

Desse to delane heng saman og påverkar kvarandre, men her vil vi i hovudsak halde oss til den første delen. For oss er det der det er mest prekärt.

EIT MINDRETAL AV KOMMUNISTANE GÅR PÅ MEDLEMS- OG REPRESENTANTSKAPSMØTA! I FORENINGA (AVDELINGA)!

Av desse er bare ein liten handfull aktive på møte, legg fram politikken vår, tar del i diskusjonane.

Det finst og partikameratar (særleg på mindre arbeidsplassar) som a l d r i går på møte.

To døme:

1) Før årsmøtet i foreninga måtte vi streve for å få alle kommunistane til å stille på møtet (noe vi ikkje klarte), i staden for at kvar og ein kommunist jobba for å trekke fagforeningskameratar med seg.

2) Nyleg var det eit møte om ferieheimene til foreninga. Dette er ei viktig sak - to, tre kommunistar møtte opp.

Når det kjem få kommunistar på møte blir det og vanskelegare for dei som går der, både å presentere politikken og å vinne oppslutnad om han. Dessutan er det vanskelegare å utarbeide rett politikk, dei få som driv aktivt får mindre rettleiing og korrigeriing.

Det er ei neglisjering av det faglege arbeidet frå sentralt hald. Mange partimedlemmer manglar politisk leiing på dette arbeidet, saknar diskusjonar om kva vi verkeleg kan oppnå no og i framtida, saknar oppgåver og ansvar.

Når kommunistane neglisjerer det faglege arbeidet, blir heller ikkje kommunistisk politikk tilført massane i fagforeninga. Utan at vi gjer massane sine problem til partiet sine problem, kan vi ikkje knytte partiet til massane med uslitlege band. Vi klarer ikkje å utarbeide kommunistiske liner utan grundig massearbeid.

Venstristiske feil har tidlegare gjort stor skade i det faglege arbeidet vårt. Samtidig har vi oppnådd ein del resultat i foreninga.

For nokre år sidan var foreninga vår ein spydspiss i kampen mot alt progressivt i denne byen. I dag er foreninga ein soldat i fronten mot fascismen, foreninga har tatt stilling mot sosialimperialismen (Eritrea, Vietnam), medlemmane i foreninga har oppnådd sigrar for demokratiet i foreninga, mot styret sin vilje. Dessutan har vi kommunistar fått det første fotfestet i eit utval i foreninga.

Desse resultat må vi sjå i samanheng med tiltaka vi tok i fjor haust, med å opprette fraksjonsleiing for foreningsarbeidet, saman med korrigeringa av tidlegare feilaktige liner. Likevel kjem resultat ikkje på grunn av, men trass i, det at folk ikkje ser det som viktig å stille på møta og vere aktive der.

KVA MÅ VI SÅ GJERE?

Dette må slå rot i partiet:

L O E R D E N V I K T I G A S T E M A S S E -
O R G A N I S A S J O N E N V I S K A L J O B B E I !
Kommunistane må utvikle seg til å bli leiurar for massene. Vi treng konkret kunnskap (24) vi treng studier

på avtaleverket. Vi må ta opp folk sine problem, hjelpe dei, vi skal bli pliktoppfyllande og grundige tillitsfolk.

STYRET I FORENINGA følger si politiske line: Minst muleg hjelp til klubbane, mest muleg papirarbeid. Deira mål er å gjere avdelinga til eit reint administrativt organ der medlemmane er utan innflytelse. Politikken med representantskapsordninga må sjåast i denne samanhengen.

KVA VIL KOMMUNISTANE MED FORENINGA?

Vi vil at foreninga skal bli eit aktivt organ for medlemmane, ein aktiv hjelp til klubbane. Vi vil skape ei kampforening.

Vi minner om kva Marx sa om fagforeningas oppgaver:

- 1) Kampen for det daglege brødet (lønns- og arbeidsforhold).
- 2) Foreninga må vinnast for å stø kampen for den endelege frigjeringa av massane.

For å gjere foreninga vår til ein kamporganisasjon må vi:

- 1) Bygge opp ein meir eller mindre s t a b i l o p p o s i s j o n , ein a l l i a n s e med folk på meir enn ei sak på eit møte.
- 2) Vi må truleg sjølv vinne posisjonar, bli valde til sentrale tillitsverv.
- 3) Klarer vi å vinne klubbar til kampforeningar først, har vi eit betre utgangspunkt for å gjere foreninga (avdelinga) til ein kamporganisasjon.

Ingenting av dette har vi mulighet til å oppnå, utan at vi klarer å reise line med at fagforeninga er den viktigaste masseorganisasjonen vi arbeider i.

"Kamerat i FU" undrar på om syndikalismen er det store

hinderet. Med dei teynalene vi har, og som er nemnde her, må det vere høilt på jorda å kalle det syndikalisme. Kva for namn vi skal sette på den feilaktige partilina på dette spørsmålet, har vi ikkje funne ut enno. Men førebels må vi konsentrere oss om å rette på feila, og for vår avdeling har fraksjonsleiinga diskutert seg fram til nokre tiltak og mål.

- Styrke fraksjonsleiinga, opprette eit slags fraksjonsutval med eit par representantar for dei berørte laga.

- Bygge ein stabil opposisjon i forenninga, ein allianse som på sikt stiller seg målaettinga å gjere foreninga til ei kampforening.

- Vi vil prøve å få foreninga til å bli medarrangør til 21.august-demonstrasjonen (på sikt vil vi jobbe for å opprette eit internasjonalt utval i foreninga).

- Gjenopprette ungdomsgruppa i foreninga i løpet av hausten.

- Gjere meir ut av ei foreninga er med i fronten mot fascismen (møte på klubb eller foreningsnivå om kampen mot fascismen)?

- Få foreninga til å kreve garantiar frå regjeringa mot statleg innblanding i tariffoppgjeret 1980.

- Kampen for arbeidsplassane, må utviklast politikk.

Dette er ikkje meir enn som trengst av oss som kommunistar i ei fagforening som vår. Ingenting av dette blir gjort, om ikkje fraksjonsleiinga klarer å utføre det dei sjølve bestemmer seg for. Men om så skjer, og ikkje partikameratane stiller på møta og tar

fagforeningsarbeidet med eit anna alvor, oppnår vi ikkje meir enn vi har gjort til no.

FAGLEGE LAG - KAST DYKK INN I DEBATTEN OM FAGFOREN-
INGSARBEIDET!

R

Oktoberbokhandelen i Bergen

9. mai i år var Oktoberbokhandelen i Bergen 7 år. Men, når vi omsider går til det skrittet å skrive en artikkel i Solrenning om Oktobervirksomheten, er det ikke for å hylle 7-åringen. For mens sjuåringer flest er beredt til å ta store, nye sprang, viser denne sjuåringen tydelige tegn til å ville stoppe i utviklinga. Oktober har alltid hatt problemer. Lokalene har alltid vært for små, partiets ledelse av arbeidet har vært dårlig.

Det spesielle nå er at omsetinga til Oktober viser nedgang. Fra 1974 til 1977 ble omsetninga femdoblet. Dersom utviklinga fra første halvår 1979 fortsetter ut året, vil vi være tilbake på nivået fra 1976.

Omsetningssvikten rammer først og fremst bøker. Platesalget har hatt en jevn økning siden februar 1978. Og nedgangen i salget på bøker kommer i hovedsak på Oktobers egne utgivelser. Oktober driver innenfor et kapitalistisk system. Den kan ikke drives uten fortjeneste. I øyeblikket er omsetninga under balanse.

HVA ER ÅRSÅKEN TIL TILBAKEGANGEN I SALGET ?

- Folk har mye å utsette på bokhandelen, de trives ikke der, mange synes butikken er ei sjappe med et internt, sekterisk preg. De færreste partikamerater går regelmessig i bokhandelen, mange aldri.
- Folk har mindre penger, mat, hus og bleier må gå foran bøker. Bøker er dyre, og mange partikamerater kjøper bøker gjennom Bokklubben.
- Dagsavisen bringer mye politisk stoff som overflødiggjør bøker og hefter som før var nødvendige.
- Det studeres mindre enn før, i partiet og rundt partiet. Få studiesirkler!
- Utvalget av bøker i butikken er ikke bredt nok. Forlagets egne utgivelser har ikke alltid truffet oss sjøl og vennene våre "hjemme". Eksempel: Vi savner en debattbok om Alta/Kautokeino, men kunne greid oss uten beretninga fra APAs 7. kongress.

Vi tror alt dette spiller inn og mener det er vanskelig og heller ikke nødvendig å plukke ut en hovedårsak. Men vi går mot en oppfatning som sier at Oktober ikke kan selge mer fordi markedet er mettet. Folk HAR dårlig råd, men platesalget øker.

Og vi har positive erfaringer, erfaringer som sier oss at det er mulig å selge bøker.

POSITIVE ERFARINGER

Positive erfaringer har vi med tiltak utover det vanlige butikksalget. Julemesse og storsalget i Fensal gav bra resultater. Kampanjer for spesielle bøker er effektivt. Og - ikke minst - i to avdelinger driver kommisjonærer fast salg. Den ene kommisjonæren har en solid, gammel koffert som fast følge på møter av alle slag, også avdelingsmøter. Dessuten vet folk i området hvor bokhandleren bor.

FOR Å REDDE OKTOBER OG BRINGE OKTOBERVIRKSOMHETEN OPP PÅ ET HØYERE NIVÅ MENER VI DETTE TRENGS:

1. Nye lokaler.

Dette har vi arbeidet med lenge, men tydeligvis ikke effektivt nok. Vi vurderer det som vanskelig, men ikke umulig å skaffe et nytt lokale. Dersom vi blir tvunget til å fortsette i de gamle lokalene, må vi anstrenge oss mer for å lage en TRIVELIG liten butikk, og vi må øke salget utafor butikken relativt mer.

2. Vi må legge mer vekt på spesielle litteraturområder, forsøke å bli den BESTE bokhandelen i Bergen på miljøspørsmål, kulturområdet etc. Dette krever at vi har spesialgrupper nær knyttet til butikken.

3. Flere kommisjonærer!

Vi har en målsetting på 2 nye kommisjonærer i løpet av høsten.

4. Vi må øke salget utafor butikken, salg på gaten, salg på dører, salg på andre arrangementer enn våre egne er nødvendige metoder. I tillegg til dette ønsker vi å drive bokkafe en gang i måneden, arrangere bokkvelder, lage flere festivaler.

5. Vi må styrke Oktoberstyret, en forutsetning for at de andre tiltakene skal lykkes.

OKTOBER - EN OPPGAVE FOR "BOKHANDLEREN" ?

Utdraget under er fra Lenins artikkel "Partiorganisasjonen og partilitteraturen:

"Litteraturen må bli en del av proletariatets sak, et "drivhjul" i et eneste stort sosialdemokratisk maskineri som settes i bevegelse av hele arbeiderklassens bevisste fortropp. Litteraturen må bli en bestanddel i det organiserte, planlagte og samordnete sosialdemokratiske partiarbeid..... Forlags og distribusjonssenter, bokhandlere og leserom, biblioteker og liknende innretninger må alle stå under partiets kontroll. Det organiserte sosialistiske proletariatet må

holde et øye med hele dette arbeidet, overvåke det i sin helhet, fra begynnelse til slutt, uten unntak og på den måten som ligger i borte grunnlaget for den halve oblomoske (slendrian) halvt kremmeraktige prinsipp, russiske prinsipp: Forfatterne står for skriveingen, leserne for lesingen."

For egen regning føyer vi til: Bokhandlerne for bøkene.

DET har vært partiets praksis når det gjelder Oktober i Bergen. Oppgaven har vært delegert til en person, bare sporadisk har virksomheten vært ledet av et styre. Det sittende styret har eksistert i 7 måneder, rekor funksjonstid i Oktobers 7-årige historie. Dette må partiledelsen ta hovedansvaret for. Men hva med avdelingene og partimedlemmenes "overvåking", og hva med propagandaspredningen i partiets daglige arbeid?

En "stasjonær" bokhandel er et stort framskritt for den revolusjonære bevegelsen. Kommunistene i 20 og 30-års måtte utelukkende basere seg på kommisjonærer. Kommisjonærvirksomheten var satt opp som en av de viktigste oppgavene til partiavdelingene i Kominternstatuttene fra 1920-åra.

Faste bokhandlere betyr større stabilitet og kan gi et rikere tilbud til folk. Men bokhandlene erstatter ikke det jevne propaganda arbeidet og litteraturspredningen i partiet. Og de må nøye følges opp av partiet. I den situasjonen vi nå er i er det også slik at salg utenfor butikken er nødvendig av økonomiske grunner. Hvordan skal avdelingene arbeide med spredning av bøker og hefter? En fast kommisjonær er et høyt nivå på propagandaspredning. Det går an å jobbe mer i det små.

Vi mener at Røde Fane bør selges av hver eneste avdeling, i et overkommelig antall eksemplarer av hvert nummer. Heftet om lønnsstoppen er velegnet i det faglige arbeidet. Selg det til arbeidskamerater.

Hva med å ta med Tronsmo-katalogen over kvinnelitteratur (finnes i butikken) og ta opp bestilling på Kvinnefrontmøtet?

Noen idéer, og ikke så mange, fordi vi har få erfaringer med salg av bøker i tilknytning til det daglige politiske arbeidet. Vi har også et lite håp om at denne artikkelen når kamerater som har lyst og tid til å jobbe med bøker, ta et spesielt tak for Oktober. Ta turen innom butikken og si fra hva dere kunne være interessert i å jobbe med.

Til slutt - Det trengs en grundig diskusjon både om butikken og forlaget. Solrønning er åpen for innlegg.

Ellers gjør vi oppmerksom på den nye kritikk- og forslagskassen i butikken.

To kamerater i Oktoberstyret.

DEBATT:

2 SVAR TIL G■■■■, FAGLIG AVD.

1

Først vil jeg gjøre oppmerksom på at G■■■■s innlegg og svaret til "faglig avdeling" i juni-Solrønning ble skrevet samtidig og uavhengig av hverandre. Jeg sier dette fordi karakteristikken av kritikken fra "faglig avdeling" passer enda bedre på G■■■■s innlegg: "Allmenn og bombastisk kritikk som fungerer lite fruktbart". Nettopp slik er G■■■■s innlegg, bombastisk i konklusjonen og allmenne påstander i argumentasjonen. Ærlig talt, kamerat G■■■■, hvordan går det an å konkludere med at partiet "står i fare for å skifte farge og bli eit moderne revisjonistisk parti" UTEN å argumentere for det, hverken konkret eller teoretisk?

Ta imot denne utfordringen G■■■■: ENTEN har du en analyse og en konkret argumentasjon som kan begrunne din påstand om "fargeskifte", ELLER du får finne deg i å bli avfeid som en som maler fanden på veggen uten å ha noe seriøst grunnlag for det. For såpass alvorlig tar vi diskusjonen om partiet vårt at vi krever mer enn svartmaling og allmenne påstander av en som hevder å se ting som vi andre ikke ser, at partiet holder på å bli KLASSEFIENDENS PARTI.

Som du ser av oppsummeringen fra kaderkonferansen, går der en diskusjon om hvordan vi kan styrke fylkespartiet. En del av de feila du tar opp hører med i denne diskusjonen. Om du kuttet stilen med å konkludere drastisk og allment, men i stedet begynte å diskutere med mer sans for undersøkelser,

spørsmålstegn og tvil, med mer sans for de konkrete korrigeringene - ville du sikkert kunne bidra konstruktivt i denne diskusjonen.

Det er den andre utfordringen. Ts den, kamerat G[redacted].

For DS/au

O[redacted]

2

Sleng ut drivankeret, G[redacted]

Det går en diskusjon om situasjonen i partiet, om demokratiet og mye annet. En viktig diskusjonen etter mitt skjønn. Men så får vi sånne bombe-innløp som det fra faglig avdeling i juni-Solrenning undertegnet G[redacted], og da blir eg forbanna. For her er det en som har funnet det passende å slenge fram et "AKP står i fare for å skifte farge og bli eit moderne revisjonistisk parti". Jeg sier "slenge fram" fordi dette her kan du umulig ha tenkt godt igjennom, [redacted]. Hvis det du ønsket var å få en krass debatt og derfor tok hardt i, så synes jeg det er ganske misforstått å si at partiet er i ferd med å bli et revisjonistisk parti. For hvis vi skal snakke om fargeskifte, G[redacted], så må vi vel kunne stille opp noen kriterier på det som har noe konkret og virkelig over seg?

F.eks. "AKP omvurderer Sovjet, blir for Sovjet direkte eller indirekte". "AKP begynner å likne SV/NKP i politikken". "AKP reviderer prinsipper m.h.t. klasse-

analyse, strategi og taktikk, sosialistisk revolusjon og proletariatets diktatur, osv., osv."

Er partiet på gli i disse sakene, G[red]?

Du vingleb bortover bølgene som en båt uten ror, G[red] -
få ut et drivanker i en fart! - Et drivanker som kan
gi deg tenkero og sjanse til å bli litt mer nyansert
og vitenskapelig enn du er.

Du har 6 punkter om stoda i partiet - og det er helsvarte
greier. Etter mitt syn: unysert og uvitenskapelig.
Bare to forhold vil jeg ta opp i dette innlegget.

1. Medlemmenes forhold til ledende organer - særlig DS.

Har DS gjort mye galt?

Har DS mange feil?

Ja, uten tvil. Men er tendensen den at DS bare gjør
feil, gjør stadig flere feil, og ikke viser verken
vilje eller evne til å rette opp noe, men tvertom
har en kurs for å kjøre partiet i grøften?

(Ditt innlegg sier nemlig det, G[red].)

Nei og nei igjen. DS gjør en god del bra saker og til
og med noen saker bedre enn før. Tendensen vil jeg
våge å påstå er ikke kollisionskurs med medlemmene/
lagene, men økt tillit og bedre kontakt mellom DS og
medlemmene. Jeg ser kaderkonferansen, og nye linjer
for plan og arbeidsmetoder for lagene som klare tegn
i rett lei. Vi har nettopp sommerleirene bak oss, G[red],
- er ikke den gode gjennomføringen der - kombinasjonen
ferie og politikk, et eksempel på positiv utvikling?
(Bare så synd at oppslutningen om leirene var mindre
enn i fjor)!

2. Så har vi "motleyes som nærmer seg apati".

"Særlig hos nye medlemmer", skriver du.

Jeg kjenner personlig flere eksempler på det etikk motsatt! Nye medlemmer uten intellektuell bakgrunn, som er entusiastiske og betyr friske pust i laget sitt, ikke bare første måneden, men måned etter måned. Men er det ikke tilfelle et partikamerater rundt om jobber tungt, er kanskje mindre entusiastiske og innsatslystne enn f.eks. for et år siden?

Jo, det tror jeg er tilfelle, men jeg tror det er et mangehodet troll vi står overfor - ett hode er byråkratisk og hektisk kampanjekjør over lengre tid, ett hode er problemer folk i vårt gamle og naturlige omland har m.h.t. Kina, Vietnam, osv., ett annet er muligens et generasjonsskifte i partiet, mange "roer seg ned", får unger - med kvinneundertrykking på kjøpet (?), ett fjerde kan være vår dogmatiske holdning til mange spørsmål.

Dessuten: på fabrikkene og arbeidsplassene så var det ikke sånn at proletarene flokket seg entusiastiske rundt kommunsiten første dagen hun viste seg på jobb. Tvertom, det var mange skjær i sjøen og mye motstand og ikke så lett å få folk med i FFF.

Men OK, la oss diskutere trollet og hodene, få dem fram i lyset så vi kan kappe dem av, ett etter ett. Jeg mener kort og godt at situasjonen ikke er noe i nærheten av så ille som G. [redacted] beskriver den. Men la oss diskutere det videre. Jeg håper han kommer igjen med flere innlegg.

S [redacted].

SKAL VI OPPRETTHOLDE BUDSYSTEMET TIL KK?

Diskusjonen om hvordan budsystemet fungerer har vært reist. Budsystemet jeg tilhører fungerer sånn passelig - ikke spesielt godt - ikke spesielt dårlig sammenlignet med andre budstrøk. Men sammenlignet med BT's bud-distribusjon fungerer vi dårlig.

Fra visen lages til abonnentene får den er det mange ledd, hos oss i alt 6 ledd. Hvis hvert av leddene har 1 klikk i måneden, tilsvarer det at avisa minst en gang i uka ikke kommer ut til abonnentene i rett tid. Motivasjonen til budene meiner jeg har nøye sammenheng med hvor punktlige de er. I dag er stemninga blant budene (i alle fall hos oss) laber.

Vi veit ikke en gang hva som er hovedbegrunnelsen for å opprettholde budleveringa. Er det sikkerheten eller økonomien?

Sikkerheten:

Jeg meiner det er bra at budsystemet opprettholdes av den grunn, men jeg synes argumentene faller vekk når folk samtidig fra sentralt hold blir oppfordra til å abonnere over post på: Leninscrien, Røde Fane, Kvinnefront, Røde Garde, Peking Review, osv.

Hva kan ikke SIPD finne ut av hvis folk abonnerer på 10 forskjellige tidsskrift som peker i samme retning?

Økonomien:

Hvor mye sparer vi i uka på buddistribusjonen? Dette har budene krav på å få vite, i alle fall for sitt strøk.

26

Så til hvordan situasjonen er for budene. Jeg meiner at vi aldri har klart å prioritere oppgaven med bud godt nok. Hos oss har nesten alle budene oppgaven som en liten oppgave, på toppen av alt anna. Stadig vekklheres argumenter som: Er det ikke mulig å få noen andre til å overta, for meg for jeg har så mye å gjøre.

Jeg meiner det raskt bør samles inn opplysninger fra budene om hva de meiner om oppgaven. Personlig er jeg usikker på om det er rett å opprettholde det eller ikke. Jeg synes oppgaven er slitsom oppå alle andre oppgaver, og er motløs med hensyn til om vi noensinne klarer eller er villige til å prioritere oppgaven så høyt som den må prioriteres hvis vi skal få et skikkelig budsystem.

KK-bud.

Sommarleir

Kort og godt: Det er hol i hovudet å arrangere 3 av 4 leirar i samme veka (21-28/7). Det innsnevrar muleghetane til å reise på leir om ein har ferie utanom fellesferien- Det skal svært gode grunnar til før å legge opp programmet slik, og det vil eg ha lagt fram frå ansvarlege.

- R [REDACTED] -

DE RØDE KORPSENE & NMF

ER DET UTTRYKK FOR SEKTERISME AT DE RØDE KORPSENE IKKE
ER MED I NORGES MUSIKKORPSFORBUND ?

Vi mener ja!

Den progressive korpsbevegelsen står på et begynnerstadium
og det å isolere oss fra det øvrige musikkmiljøet i Norge
er en luksus vi ikke har råd til.

Vi har ikke krefter til å arrangere større musikkstemner
osb., og bør derfor delta på arrangementer i NMF's regi for
å hente impulser til videre arbeid og utvikling.

NMF vil utvide rekrutteringsgrunnlaget vårt, og det er bare
gjennom medlemskap i NMF at vi kan reise og drive frem mot-
sigelser i kulturarbeidet utover våre egne rekker.

Å stå utenfor NMF er som å stå utenfor LO. Vi har ikke råd
til å sitte og beskue vår egen navle lenger.

HVA ER NMF ?

Norges Musikkorpsforbund er en fellesorganisasjon for ama-
tørmusikkorps i Norge og teller ca. 70.000 medlemmer.

Formålsparagrafer til NMF lyder som følger:

1. Å virke for forståelse av musikkens oppdragende og
skapende betydning i samfunnet.
2. Å legge forholdene bedre til rette for musikklivet,
og bidra til å høyne kvaliteten av korpsmusikken over
hele landet.
3. I all sin virksomhet å være en organisasjon som, gjerne
gjennom samarbeid med beslektede organisasjoner i inn-
og utland - skal fremme vennskap og samkjensle og bi-
dra til utveksling av erfaringer og kulturelle verdier.

Altså, en formålsparagraf som ikke strir mot kommunistenes
syn på kulturen.

HVA ER PARTIETS SYN PÅ KULTUREN ?

Til nå eksisterer det få felles linjer for arbeid i kulturfronter i partiet. Høsten -78 deltok vi på et distriktsseminar for kulturarbeidere i partiet. Vi vil oppsummere flertallets syn i 4 punkter, og vise hvordan vi mener at det for oss tilsier medlemskap i NMF.

1. VI MÅ GÅ BREDT UT I KULTURARBEIDET, SÅ BREDT AT VI KAN RISIKERE Å BLI NEDSTEMT I VIKTIGE SAKER.

For oss som skriver dette, tilsier det å gå bredt ut at vi melder oss inn i NMF.

2. KULTURFRONTEN BØR REKRUTTERE I HOVEDSAK PÅ DEN KULTURELLE AKTIVITETEN. DET ER IKKE GJENNOM PROKLAMATORISKE PLATTFORMER, MEN GJENNOM KOMMUNISTENE SIN INNSATS I FRONTENE AT VI UTVIKLER FOLK.

For oss vil dette si at et stort flertall av de 70.000 medlemmene i NMF er et potensielt rekrutteringsgrunnlag for de progressive korpsene.

3. DET ER VIKTIG FOR KULTURARBEIDERE Å OPPNÅ KVALITET, OG KADRENE MÅ FÅ AVSATT TID TIL DETTE.

Hvordan utvikle kvalitet? - Jo, gjennom at vi deltar på stemner og i konkurranser med andre musikere, og gjennom at våre ledere deltar på dirigentkurs o.s.v. i NMF. Det er dobbelt tidkrevende for partiet dersom kadrene må arrangere all skoleringsvirksomhet selv.

4. KULTUREN HAR TIL NÅ I FOR STOR GRAD VÆRT INNRETTET PÅ MERKEDAGER I ANDRE FRONTERS REGI. VI HAR HATT FOR LITE SELVSTENDIG AKTIVITET SOM KULTURORGANISASJONER.

Hvis vi skal hevde oss som kulturorganisasjon og ikke bare være et vedheng til andre politiske organisasjoners arrangementer, kan vi ikke stå utenfor resten av musikkmiljøet i Norge.

VÅR KONKLUSJON:

Landsforbundet av Røde Kor og Korps bør undersøke om det er mulig med dobbeltmedlemskap for korpsene i NMF. Hvis dette

ikke er mulig bør de progressive korpsene melde seg ut av LFRKK og inn i NMF, samtidig som det taes tiltak for å opprettholde en felles notebank, o.s.v.

FRAM FOR PROGRESSIVE KORPS I NMF !

hilsen k. + r.

Om 1.mai

Boliglag i Sandviken har diskutert 1. mai og har et par ros- og rispunkter:

1. MASSEKONFERANSEN

Den var for snevert innrettet. Det virker som om den var stelt i stand først og fremst for å gi "de gamle traverne" piff og spenn bak. Etter vår mening bør massekonferansen være beregnet på MASSENE. På de som er usikre på hva FFF er for noe, vakler mellom de to togene o.s.v. De ville ikke følt seg hjemme på massekonferansen i år. For lite diskusjon på politikken i gruppene, gruppelederne var for dårlig forberedt.

2. MOBILISERING ETTER LISTER - FREMGANG!

I år fikk 1. mai-aktivistene satt ned skikkelige lister over folk som burde oppsøkes. Dette ble fulgt opp og ga bra resultater. Vi hadde få møter og kom oss derfor mye ut, og fikk et mindre krampaktig forhold til mobiliseringen.

3. PROBLEM: VI "BLÅSTE STØV AV" LOKALE PAROLER 1. MAI.

Denne motsigelsen står ennå. Vi blir nødt til å jobbe mer med de lokale kravene ellers i året skal vi få ordentlig bredde i mobiliseringen. Ellers inntar vi Sam.org.-holdning: "Vi støtter dokker" - og gjør ikkje en drit.
DET HOLDER IKKJE.

K

FRÅ G.

Diskusjonen mellom oss i "Fagleg avdeling" og O. [redacted] frå DS handlar om to saker. For det første gjeld usemja den demokratiske sentralismen i partiet.

Eg ser det slik at demokratiet svikta så grovt at faren for å skifte farge til revisjonisme er reell. For det andre vurderer eg den interne staa som kritisk. Motløyse og apati hjå mange kadre på grunnplanet kan føra til eit skred at utmeldingar dersom spørsmålet med demokrati ikkje vert løyst.

Eg vil dela grunnlaget i tre. Først vil eg ta opp spørsmålet om demokrati allment. Så vil eg peika på korleis demokratiet svikta i partiet vårt no og peika på korleis dette påvirka den interne situasjonen i partiet.

ALLMENT OM DEMOKRATI

På ei tid da KKP hadde store vensker med å praktisera demokratiet i partiet (1962) skreiv Mao følgjande: "For tida fins det noen kamerater som er svært redde for at massane skal starte diskusjoner om legge fram ideer som skiller seg frå ideene til de ledende orgenene eller lederne. Overalt der et problem diskuteres undertrykker de massenes initiativ og lar dem ikke få snakke ut. Denne holdninga er avskydeleg. Den demokratiske sentralismen er nedfelt i partivedtektene og statsforfatninga vår, men de bruker den ikke." Dette gjeld i stor grad for fylkespartiet og AKP som heilskap.

Mao seier at metoden å retts på dette må vera å få greie på kva folk meiner, altså oppfordra til kritikk. Men seier Mao vidare: "Dersom me ikkje har fullstendig demokrati og ikkje verkeleg pratiserer den demokratiske sentralismen kan vi ikkje bruke denne metoden med kritikk og sjølkritikk.

Er det ikke slik at vi har mange vensker akkurat nå. Det er umulig å overvinne disse vanskene hvis vi ikke stoler på massene og skaper entusiasme blant massene og kadrene. Men dersom dere ikke forklarar situasjonen for massene og kadrene, sier alt dere mener til dem og lar dem legge fram sine meninger, dersom de fortsatt er redde for dere og ikke tør

snakke, blir det umulig å skape entusiasme bløndt dem". Vidare seier Mao om høvet mellom demokrati og sentralisme:

"Uten demokrati kan vi ikke ha noen riktig sentralisme. For sentralisme kan ikke bli oppretta når folk har forskjellige syn og ikke forstår ting på samme måte. Hva mener vi med sentralisme? For det første må riktige tanker være samla. Vi oppnår enhet i forståelse, linje, plan, ledelse og sentralisme. Men hvordan kan dere oppnå denne enheten gjennom sentralisme om alle dem det gjelder fortsatt ikke har disse problemene klart for seg, om de ennå ikke har sagt hva de mener, eller ikke fått utløp for sinnet sitt? Uten demokrati er det umulig å oppsummere erfaringer riktig. Uten demokrati, uten at det kommer ideer fra massene, er det umulig å utforme bra linjer, prinsipper, politiske retningslinjer eller metoder. Når det gjelder utforminga av linjer, prinsipper, politiske retningslinjer og metoder, kan de ledende organene våre bare spille rolla som foredlingsfabrikk. Alle veit at en fabrikk ikke kan foredle noe uten råstoff. Den kan ikke lage gode ferdigvarer dersom det ikke er nok råstoff og det ikke har riktig kvalitet. (Tele på en utvida arbeidskonferanse sammenkalt av sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske part, s. 11-12. Min utheving).

KORLEIS MANGELN PÅ DEMOKRATI HAR FØRT TIL MOTLØYSE HJÅ MANGE MEDLEMMAR

Demokratiet i partiet svikte fordi dei sentrale organa ikkje fungerer som foredlingsfabrikk. Planane og linjene vert ikkje utarbeida på grunnlag av erfaringar og oppsummeringar i grunnorganisasjonane.

Planane kvar einskild avdeling arbeider ut frå samsvarar derfor ikkje med den materielle røyndommen til vedkommande avdeling og heller ikkje med ressursane til avdelinga. Resultatet for den einskilte medlem har vore at dei behova for politisk arbeid som har sprunge ut frå hans massegrunnlag ikkje har stått på planen. Mange kadre er derfor i ferd med å bli skjilt frå massene, eller dei held fast på massekontakten og kutter ut medlemskapet i partiet. Når ein kommunist

51
mister messegrunnlaget sitt eller mister sjansen til å arbeide politisk mellom arbeidskameratane vil han mista ein av dei viktigaste grunnane for å vera kommunist. Nemleg å kjempe for arbeiderklassen si frigjering. Dette er grunnlaget for motløysa og spati mellom mange medlemmer.

ARBEIDSMETODANE TIL PARTIET DEI SISTE PAR ÅRA

For omlag to år sidan sende SK ut ein sjølvkritikk, der dei peika på dei byråkratiske avvika i partiet. SK vurderte den interne stoda som i hovudsak sunn, men dei byråkratiske feila var så alvorlege at dersom dei fekk utvekle seg ville partiet stå i fåre for å skifta farge. Difor vart antibyråkratikkampanjen prioritert som tredje viktigaste oppgåve for partiet. Seinare oppsummerte SK at det hadde eigentleg ikkje vore nokon antibyråkratikkampanje. Dei fleste medlemmene var glade for at antibyråkratikkampanjen vart sett i gang. Men frustrasjonen greip om seg når alt snakket om å komma byråkratiet til livs ikkje gav følbare resultat. Eg trur at årsaka til at kampanjen gav sers magre resultat ligg i at SK ikkje la ein plan som reduserte oppgavene for heile partiet og serte ein god del av det overdimensjonerte partiapparatet (frontar, blad/tidsskrift, utval, komitear). SK burde lagt vekt på å gje røm for lokalt initiativ og auke demokrati.

SK oppsummerte altså antibyråkratikkampanjen som mislukka, men kva så? Me savnar ei vurdering av kvifor og ei ny vurdering av byråkratiet og den interne staa. I staden forsvinn problemet med byråkrati frå planen og diskusjonen om den interne stoda stoppe. Me har ikkje fått propagandert lærdommane frå kampanjen. Problemet står fortsatt uløyst. Byråkratiet har utvikla seg i negativ lei.

Det samme mønsteret tek seg opp att når det gjeld ungdomskampanjen. Det var ein skrivebordsplan som ikkje var laga ut frå kjennskap til ungdommen og partiet sin sjanse til å arbeide mellom ungdommen. Linja om å gå ut til ungdommen i ungdomsklubbane og på snøk-barane og reise dei til kamp og knytte dei til RU var rein skrivebordsidealisme. Fiaskoen vart skjønneleg; SK si oppsummering som litt bra, litt dårleg. Mange avdelinger fekk aldri tid til å oppsummere ungdomskampanjen. Kva metode har så SK brukt til å oppsummere kampanjen. Ungdomskampanjen rasa nedover på prioriter-

ingslista. Problemet med RU, og vårt forhold til ungdommen står like uløyst. Det er ei svært alvorleg feil å dekkja over feil slik at partiet ikkje kan lære av feila og gå framover.

Den planperioden me no er inne i har synt forverring i byråkratiet, masselinja og metodane for leiing. Stadige korrigeringar av årsplanen og hovudoppgåva har skapt forvirring og har skjærpa dei indre motsigelsane i partiet vårt.

Hovedoppgåva med arbeidarklassen og krise som svara til behova til både partiet og arbeidarklassen, måtte brått kastas til fordel for ein redningsaksjon for Klassekampen. Dette kom som eit sjokk for dei fleste partimedlemmene. KK blei hovudoppgåve, konkrete målsettingar (pengar, laussal, abonnentar) frâm til oktober, då skulle det avgjerast om det var grunnlag for at partiet mekte å drive dagsaviss. Statsannonser blir avvist på prinsipielt grunnlag. Når ledelsen ser at målsettinga ikkje vil bli nådd endrar dei syn. Dei tek imot statsannonser og endrer målsettinga. Dette avslører fleire alvorlege feil. 1) Ein endrar på prinsippa i staden for å halde fast på planen som først vart laga (prinsipp-løyse), 2) ledelsen tek denne avgjerda utan at prinsippdiskusjonar er gjennomført i partiet (når entusiasmen er liten og dei interne problema store er dette ein feil måte å løyse spørsmål der det er store prinsipielle motseiingar på. Einskap og sentralisme vert undergrava på dette viset.

C [REDACTED]

Innhold

Leder:

Kaderkonferansen i juni

- ei oppsummering.....s. 2

Tariffoppgjøret.....s. 8

Faglig politikk:

For å røyke ut reven må vi

først finne hiet.....s. 10

Oktoberbokhandelen i Bergen.s. 15

DEBATT:

2 svar til Ge■■■, Faglig avd.s. 21

Skal vi opprettholde bud-

systemet til KK?.....s. 25

Sommarleir.....s. 26

De røde korpsene og Norges

Musikkorpsforbund.....s. 27

Om 1. mai.....s. 29

Deadline neste nr:

10.9.